

Arrest

nr. 188 792 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2016 met referthenummer X.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 november 2015, in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 3 mei 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.11.2015 werd ingediend door:

Naam: [A.] Voorna(a)m(en): [F.] Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: [...] Rr: [...]
Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan in functie van haar Nederlandse dochter.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten overgemaakt: loonfiches van de schoonzoon [A. A.], arbeidsovereenkomst voor chauffeur vanaf 13.04.2015 van de schoonzoon, attestation de lien de parenté dd 22.10.2015 uitgegeven in Marrakech, loonfiches van de schoonzoon van zijn opdrachten als chauffeur bij de lijn, verzekeringsplan CM hospitaalplan 22.12.2015 en 13.01.2016, verklaringen van derden dd 15.01.2016 en 20.01.2016, schriftelijke verklaring voor overlegging aan de rechtbank artikel 961/1, 961/2 en 961/3 van het Gerechterlijk Wetboek, foto's met bijgeschreven datums, integratie en inburgering attest van aanmelding bij het onthaalbureau, certificat de prise en charge dd 07.01.2016, enquête administrative pour dossier de résidence 04.01.2016, certificat administratif 04.01.2016 melding dat betrokkene onvermogen is, overlijdensakte dd 06.01.2016 van de echtgenoot van betrokkene, rekeninguittreksels van BNP Parisbas met een overzicht van de rekeningen dd 05.12.2015 en 19.01.2016.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Op basis van de voorgelegde documenten kan dit echter niet worden besloten. Onafgezien van de attesten van de Marokkaanse autoriteiten waarin enerzijds verklaard wordt dat de echtgenote van de referentiepersoon, betrokkene en haar dochter ten laste heeft genomen en ten laste heeft gehad sinds het overlijden van de echtgenoot van betrokkene nl. 27.12.2014 en anderzijds is opgenomen dat betrokkene behoeftig is, werd geen enkel document voorgelegd die deze beweringen van de Marokkaanse autoriteiten bewijst. In hoeverre mevrouw eigenaar zou zijn van een woning of enige ander onroerend goed in Marokko, ontbreekt aan het dossier. Evenals enig bewijsstuk betreffende het inkomen van de volwassen dochter die kennelijk nog samenwonend was met betrokkene in Marokko. Indien betrokkene daadwerkelijk ten laste was van haar dochter en schoonzoon in België zou toch mogen verwacht worden dat zij daarvan bewijsstukken kunnen voorleggen waaruit kan worden afgeleid dat er effectief materiële en financiële hulp vanuit België naar Marokko werd overgemaakt. Gezien niet duidelijk is uit wat 'het onderzoek' in Marokko concreet bestaat, kunnen de verklaringen van de Marokkaanse autoriteiten dienaangaande niet als voldoende worden aanvaard.

Alle andere voorgelegde documenten, zoals de verklaringen door derden, de foto's, het attest van aanmelding bij het onthaalbureau, de rekeninguittreksels, het arbeidscontract en de loonfiches van de schoonzoon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op bovenvermelde opmerkingen kan niet gesteld worden dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 40bis, § 2, eerste lid, 4°, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, §§ 3 en 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel,

Bij de aanvraag van het verblijf familielid burger EU werden de door de wet vereiste documenten neergelegd.

Artikel 40bis § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

"de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen".

De bestreden beslissing stelt dat niet gesteld kan worden dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine.

Het ten laste zijn moet conform de wet enkel aanwezig zijn op het ogenblik dat de aanvraag plaatsvindt.

Nergens in de wet is bepaald dat dit ook het geval dient te zijn in het land van herkomst, zoals de bestreden beslissing nu vereist. De beslissing schendt derhalve de wet.

Dit blijkt ten overvloede en a contrario uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet waar 'andere familieleden van een burger van de Unie dan deze bedoeld in artikel 40bis §2' de mogelijkheid krijgen op gezinshereniging, en waar de vereiste 'in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie' wel aanwezig is.

Wanneer dit een vereiste zou zijn van artikel 40bis §2, eerste lid, 4° dan is artikel 47/1, 2° compleet zinloos. De wetgever heeft een duidelijk onderscheid gemaakt in die situaties, wat impliceert dat de vereiste gesteld door de bestreden beslissing in strijd is met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

Verder dient, ondergeschikt, opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing ten onrechte meent dat uit de voorgelegde stukken niet zou blijken dat verzoekster ten laste is en was van de referentiepersoon, met name haar dochter.

Er werden immers verschillende documenten neergelegd die aantonen dat verzoekster ten laste is. Ten eerste wordt gewezen op de 'enquête administrative', waaruit blijkt dat de dochter van verzoekster en haar echtgenoot verzoekster (en haar andere dochter) ten laste nemen, sedert het overlijden van de heer [B. N. E. H.], met name de echtgenoot van verzoekster, dd. 27.12.2014 (stuk 2).

Ten tweede werd ook een 'certificat de prise en charge familiale' neergelegd. Hierin staat duidelijk vermeld dat zowel verzoekster als [H. N. E. H.] ten laste zijn van de referentiepersoon en haar echtgenote. Bovendien vermeldt dit stuk dat beide personen geen beroep uitoefenen en geen inkomsten hebben (stuk 3).

Tevens werd zowel voor verzoekster als voor haar dochter [H.] een 'certificat administratif neergelegd, waarin vermeld staat dat beide personen zich in een staat van behoeftigheid (=état d'indigence) bevinden (stuk 4 en 5).

Ten slotte werd eveneens een document neergelegd dat stelt dat de referentiepersoon verblijft en verbleef bij verzoekster en haar zus, wanneer zij zich in Marokko bevindt/bevond (stuk 6).

Dergelijke documenten volstaan om aan te tonen dat verzoekster ten laste is van haar Nederlandse dochter.

De bestreden beslissing meent dat:

"onafgezien van de attesten van de Marokkaanse autoriteiten (...) geen enkel document werd voorgelegd die de beweringen van de Marokkaanse autoriteiten bewijst (...) In hoeverre mevrouw eigenaar zou zijn van een woning of enig ander onroerend goed in Marokko, ontbreekt aan het dossier. Evenals enig bewijsstuk betreffende het inkomen van de volwassen dochter die kennelijk nog samenwonend was met betrokkene in Marokko."

Verzoekster werpt op dat wat betreft het inkomen van haar samenwonende dochter [H.] voornoemde documenten wel degelijk klaar en duidelijk verwijzen naar haar financiële situatie. Deze documenten stellen immers onomwonden dat ook [H.] ten laste is van haar zus. Tevens wordt expliciet vermeld dat zij niet beschikt over bestaansmiddelen en geen beroepsbezigheid uitoefent. Hieruit blijkt duidelijk dat zij geen inkomen heeft.

Daarenboven was verwerende partij op de hoogte van het feit dat de Marokkaanse dochter van verzoekster ook een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend, op basis van artikel 47/1 Vreemdelingenwet, waarbij zij verschillende elementen aanhaalde die bewezen dat zij ten laste was van haar zuster.

Verder ontbreekt het verwerende partij aan een correcte motivering, daar er eenvoudigweg gesteld wordt dat "het niet duidelijk is uit wat het onderzoek in Marokko concreet bestaat en deze daardoor niet als voldoende worden aanvaard".

Er wordt derhalve geen rekening gehouden met bepaalde belangrijke stukken die in het dossier aanwezig zijn.

Dergelijke summere en oppervlakkige afwijzing van concrete elementen in het dossier schenden de motiveringsplicht.

Derde onderdeel,

Verzoekster stelt dat ook inzake de weigering van verblijf het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van toepassing is.

In casu is verzoekster niet gehoord met betrekking tot de familiale en financiële elementen die in de beslissing vermeld worden.

Indien verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij specifiek kunnen wijzen op haar familiale situatie in haar land van herkomst en in België, en op haar financiële toestand sinds het overleden van haar echtgenoot op 27.12.2014.

Indien verzoekster gehoord was geweest, had dit tot een andere beslissing kunnen leiden.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en dit omdat zij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de hierin vervatte voorwaarde dat de bloedverwant in opgaande lijn ten laste dient te zijn van de burger van de Unie die hij of zij wenst te vervoegen. Verweerder verduidelijkt dat om te kunnen worden beschouwd als ten laste van een burger van de Unie in de zin van deze wetsbepaling er reeds een afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon dient te bestaan van in het land van herkomst of origine. Hij gaat in op de verschillende door verzoekster voorgelegde bewijsstukken en geeft aan dat verzoekster aan de hand van deze stukken niet aantoont dat zij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine. Specifiek inzake de attesten van de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard enerzijds dat verzoeksters Nederlandse dochter haar en haar andere dochter ten laste heeft sinds het overlijden van haar echtgenoot op 27 december 2014 en anderzijds dat zij behoeftig is, wijst verweerder er op dat geen overige documenten worden voorgelegd die deze verklaringen van de Marokkaanse autoriteiten kunnen bewijzen. Er wordt geduïd dat volgende stukken niet voorliggen: een stuk dat verzoekster geen onroerend goed bezit in Marokko, een bewijs inzake het inkomen van haar volwassen dochter met wie zij kennelijk nog samenwoonde in Marokko en bewijzen dat er effectief materiële en financiële hulp vanuit België naar Marokko werd overgemaakt. Verweerder stelt dat, aangezien het niet duidelijk is welk concreet onderzoek de Marokkaanse autoriteiten hebben gevoerd, de voorgelegde verklaringen van de Marokkaanse autoriteiten niet als voldoende bewijs van het daarin verklaarde, en van het ten laste zijn, kunnen worden aanvaard.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat zij een familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Verzoekster betoogt, in een eerste onderdeel van het middel, dat verweerder de wet heeft miskend waar hij vereist dat zij het bewijs levert dat zij reeds ten laste is van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Hij stelt dat het ten laste zijn enkel aanwezig moet zijn op het ogenblik dat de aanvraag plaatsvindt en nergens in de wet is bepaald dat dit ook het geval dient te zijn in het land van herkomst.

Deze interpretatie van verzoekster van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In deze kan immers worden verwezen naar het arrest Jia van het Hof van Justitie (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), bevestigd door het arrest Reyes van ditzelfde Hof (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Opdat kan worden aanvaard dat een bloedverwant in opgaande lijn ten laste is van haar Nederlandse (meerderjarige) dochter dient aldus het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Nederlandse descendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst. Het Hof heeft geoordeeld

dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”).

In de thans voorliggende situatie waarin verzoekster naliet haar verblijfsaanvraag via de geëigende weg, met name middels een visumaanvraag vanuit het land van herkomst, in te dienen doch pas na aankomst op het Belgische grondgebied voor het eerst een dergelijke aanvraag richt tot de Belgische autoriteiten, komt het de Raad aldus geenszins in strijd met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voor waar verweerder de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste moet zijn van de Nederlandse descendent die men wil vervoegen, invult door in casu het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. Er blijkt zo ook niet dat de betreffende wetgeving de bedoeling heeft ook die gevallen te omvatten waarin de aanvrager in het herkomstland niet ten laste is van de referentiepersoon, doch in België – bijvoorbeeld omwille van een illegaal dan wel precair verblijf – wel ten laste komt van deze laatste.

Ook de a contrario-redenering die verzoekster maakt gelet op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt gepreciseerd dat het “*ander familielid*” in het land van herkomst ten laste dient te zijn, kan niet overtuigen. De Raad wijst andermaal op voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie die duidelijk aangeeft dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij of zij zich nog in het land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”). De Raad ziet ook niet in waarom de invulling van het begrip “*ten laste*” in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in de zin dat de aanvrager in het land van herkomst ten laste moet zijn, de bepaling van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet compleet zinloos zou maken. Deze laatste bepaling heeft zo enkel de bedoeling om de bescherming van de eenheid van de familie ook uit te breiden tot “*andere familieleden*” dan deze die reeds worden bedoeld in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster in wezen dat zij wel degelijk een voldoende bewijs heeft geleverd dat zij in haar herkomstland ten laste is van haar Nederlandse dochter.

Zij wijst op volgende door haar neergelegde stukken ter staving hiervan:

- een stuk getiteld ‘*administratief onderzoek*’ van de lokale Marokkaanse autoriteiten gedateerd op 4 januari 2016 waarin deze stellen dat verzoeksters Nederlandse dochter haar en haar andere dochter ten laste neemt en dit sinds het overlijden van verzoeksters echtgenoot op 27 december 2014;
- een certificaat van familiale tenlasteneming van de lokale Marokkaanse autoriteiten gedateerd op 6 januari 2016 waarin deze verklaren dat verzoeksters Nederlandse dochter haar en haar andere dochter, die permanent bij haar inwonen, ten laste heeft en waarbij wordt aangegeven dat verzoekster en haar andere dochter geen beroep en geen inkomsten hebben;
- administratieve certificaten van de lokale Marokkaanse autoriteiten gedateerd op 4 januari 2016 dat verzoekster en haar andere dochter behoeftig zijn;
- een verblijfscertificaat van de lokale Marokkaanse autoriteiten van 5 januari 2016 dat de Nederlandse dochter samen met verzoekster en haar zus op een adres te Mhamid in Marokko verblijft tijdens haar verblijven in Marokko.

Inzake deze stukken van de Marokkaanse autoriteiten dat verzoekster ten laste zou zijn van haar Nederlandse dochter sinds het overlijden van haar echtgenoot en behoeftig is, stelt verweerder allereerst vast dat in dit verband geen overige stukken voorliggen die deze verklaringen van de Marokkaanse autoriteiten staven. Er wordt geduid dat volgende stukken niet voorliggen: een stuk dat verzoekster geen onroerend goed bezit in Marokko, een bewijs inzake het inkomen van haar volwassen dochter met wie zij kennelijk nog samenwoonde in Marokko en bewijzen dat er effectief materiële en financiële hulp vanuit België naar Marokko werd overgemaakt. Verweerder stelt vervolgens inzake de betreffende stukken van de Marokkaanse autoriteiten dat het niet duidelijk is waaruit het onderzoek in Marokko concreet heeft bestaan en op basis waarvan de gedane vaststellingen aldus werden gedaan. Hij is van mening dat aldus de voorgelegde verklaringen van de Marokkaanse autoriteiten niet als voldoende bewijs van het daarin verklaarde, en bijgevolg het ten laste zijn, kunnen worden aanvaard. Gelet op deze motivering kan verzoekster niet zonder meer voorhouden als zouden deze stukken niet in rekening zijn gebracht.

Verzoekster betoogt allereerst dat de voorgelegde stukken van de Marokkaanse autoriteiten wel degelijk klaarheid scheppen over het inkomen van de dochter met wie zij samenwoonde in Marokko voorafgaand aan hun komst naar België, nu hierin wordt vermeld dat ook deze zus ten laste is van haar Nederlandse zus, zij geen bestaansmiddelen of een beroep heeft en zij behoeftig is. Zij wijst er op dat het bestuur ervan op de hoogte was dat deze dochter eveneens een aanvraag gezinshereniging had ingediend waarbij zij inriep ten laste te zijn van haar Nederlandse zus. De Raad merkt evenwel op dat het door verweerder naar voor gebrachte motief dat de voorgelegde stukken van de lokale Marokkaanse autoriteiten geen voldoende bewijswaarde hebben voor hetgeen erin staat vermeld, waar het niet duidelijk is op basis van welk gevoerd onderzoek of op basis van welke gegevens de hierin gedane vermeldingen werden gedaan, zich ook uitstrekt tot de stukken van deze zelfde autoriteiten voor zover deze verzoeksters andere dochter betreffen. Aldus blijkt nog niet dat dit betoog afbreuk vermag te doen aan de motieven van de thans bestreden beslissing. In dit verband merkt de Raad daarenboven ook op dat dit nog geen determinerend motief is van de bestreden weigeringsbeslissing, doch slechts een bijkomende redengeving waarvan de eventuele onregelmatigheid nog niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze beslissing wordt immers op zich reeds afdoende onderbouwd door de vaststellingen dat de stukken van de Marokkaanse autoriteiten dat verzoekster ten laste is van haar Nederlandse dochter en zonder beroep of inkomsten dan wel behoeftig is niet voldoende bewijskrachtig zijn en in ieder geval ook geen stukken van effectieve materiële en financiële hulp vanuit België naar Marokko konden worden voorgelegd.

Inzake de motivering dat aangezien het niet duidelijk is welk concreet onderzoek de Marokkaanse autoriteiten hebben gevoerd de voorgelegde verklaringen van de Marokkaanse autoriteiten niet als voldoende bewijs van het daarin verklaarde, en van het ten laste zijn, kunnen worden aanvaard, stelt verzoekster nog dat een dergelijke motivering niet "*correct*" is en niet kan volstaan om te oordelen dat deze bewijsstukken geen voldoende bewijs vormen van het ten laste zijn. Zij blijft evenwel in gebreke zulks concreet aannemelijk te maken. De Raad benadrukt dat wat betreft het "*ten laste*" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. In casu vermocht verweerder aldus de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te beoordelen en het komt de Raad nog niet kennelijk onredelijk voor waar werd geoordeeld dat de stukken afkomstig van de lokale Marokkaanse autoriteiten op zich genomen niet voldoende bewijskrachtig zijn waar het niet duidelijk is op basis van welke onderzoeken of stukken dan wel gegevens deze autoriteiten zijn gekomen tot de daarin gedane vaststellingen. Verzoekster betwist dit laatste gegeven als dusdanig ook niet. Dit geldt des te meer waar deze stukken zijn opgesteld op een ogenblik dat verzoekster en haar andere dochter reeds in België verbleven. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de beoordeling van het ten laste zijn een hele concrete en feitelijke beoordeling betreft waarin het cruciaal is dat er voldoende duidelijkheid bestaat omtrent de feitelikheden die een concrete zaak kenmerken. Het begrip "*ten laste*" heeft ook een heel specifieke betekenis in de Europeesrechtelijke context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen door de Marokkaanse autoriteiten. Daarenboven benadrukt de Raad dat verweerder ook rekening hield met de vaststelling dat geen bewijsstukken konden worden voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen heeft in haar herkomstland of stukken dat er in het verleden effectief materiële en financiële hulp vanuit België naar Marokko werd overgemaakt. Verweerder kon er in alle redelijkheid op wijzen dat van een vreemdeling die voorhoudt in haar herkomstland ten laste te zijn van haar Nederlandse dochter die in België verblijft mag worden verwacht dat deze concrete bewijzen kan voorleggen van effectieve materiële of financiële steun die zij in het verleden vanuit België ontving. Zij brengt ook geen enkele verduidelijking naar voor waarom zij dergelijke stukken dan niet kan voorleggen.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de voorziene motivering is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk is of dat de voorgelegde stukken ten onrechte niet werden weerhouden als voldoende bewijs van het ten laste zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Inzake de ingeroepen schending van het hoorrecht benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op een door verzoekster ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het kwam verzoekster zelf toe zich te bekwamen in deze procedure, en in dit verband de

vereiste informatie in te winnen, en er kan worden aangenomen dat zij in dit verband in de mogelijkheid was om op nuttige wijze haar standpunt naar voor te brengen. Er blijkt ook geenszins dat in deze de weigeringsbeslissing is gegrond op redenen waarop verzoekster onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van haar aanvraag. Er blijkt niet dat verzoekster in deze situatie zich, wat de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf betreft, dienstig kan beroepen op een miskennis van het hoorrecht. Het hoorrecht reikt ook niet zo ver dat het bestuur de rechtsonderhorige voorafgaand de gegevens dient mee te delen waarop het zijn beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 55). In ieder geval, en ten overvloede, benadrukt de Raad bovendien dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht evenwel pas tot nietigverklaring van een beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38). Verzoekster maakt niet met concrete elementen aannemelijk dat zij nog nieuwe gegevens of stukken had kunnen aanbrengen die van aard waren dat deze vermochten te leiden tot een andere beslissing. Aldus blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar kritiek (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Een miskennis van het hoorrecht kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er dient te worden aangenomen dat verzoekster zich op dit punt beroept op een gezins- of familieleven met haar Nederlandse dochter in België, in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging indiende. Indien verzoekster wenste dat deze ingeroepen schending op ruimere wijze werd onderzocht, kwam het haar toe zulks te preciseren, hetgeen zij nalaat.

Opdat verzoekster zich kan beroepen op het recht op eerbiediging van haar gezins- of familieleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat zij enig gezins- of familieleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezins- of familieleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende *"hecht"* is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan verder slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige broers en/of zussen worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt die verder gaat dan de normale affectieve banden.

De Raad wijst op de vaststelling in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat niet blijkt dat verzoekster als ten laste van haar Nederlandse dochter dient te worden beschouwd. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel wordt deze vaststelling door verzoekster niet weerlegd. In het licht van dit gegeven blijft verzoekster in gebreke aannemelijk te maken dat de familierelatie met haar Nederlandse dochter als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan daarenboven ook slechts vaststellen dat elke nadere toelichting ontbreekt over de vraag hoe verweerder door het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing deze verdragsbepaling dan wel zou hebben miskend. Op geen enkele wijze brengt verzoekster – voor zover alsnog enig beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven zou moeten worden aangenomen – concrete elementen aan die kunnen wijzen op een disproportionaliteit tussen enerzijds haar recht op een privé- of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten

(EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont, rekening houdend met de eerdere bespreking van het middel, ook niet concreet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om, zoals in het verleden, samen met haar andere dochter in het herkomstland te verblijven. Haar Nederlandse dochter kan hen, zoals dit blijkt in het verleden gebeurde, regelmatig bezoeken in het herkomstland en zij kunnen via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden. Verzoekster en haar Nederlandse dochter dienden ook te weten dat verzoeksters verblijfssituatie precair was. De bestreden weigeringsbeslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen en belet niet dat zij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om haar toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. In de mate dat verzoekster nog een schending aanvoert van de artikelen 7 en 43 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, §§ 3 en 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat zij niet toelicht op welke wijze deze bepalingen door verweerder zouden zijn miskend bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft

Bij beslissing van 21 juni 2016 is verweerder overgegaan tot de intrekking van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt dat deze intrekking tot gevolg heeft dat het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan. Het beroep is dan ook zonder voorwerp geworden in zoverre dit is gericht tegen deze beslissing, en dient dan ook te worden verworpen (RvS 14 juni 2006, nr. 160.104; RvS 26 februari 2009, nr. 190.905).

4. Korte debatten

Gelet op wat voorafgaat, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS